

sõbبرا leiab, selle põlli on rõõmsam, ja parrem, kui selle rikla ja sure mehhe põlli, kellel rahha ja joudo kül, agga sõbobre ei ole. Agga, kui se sõbbrus kindel ja jäsdaw peab ollema, siis peab temma õiglaste wähhel sama ehitud, kus kuri ei falli ja head armastavad, kes mitte agga omma, vaid ka teiste kassu peale mõtlevad, ja keikipiddi heldorf, lähed ja járreländiad on. Kurjad tiggedad innimesed leppivad agga senni ühte, kui nemmad ühhes patto tewad. Kohhe pärast sedda lähvad nemmad mittokord jo riido, nenda kui suin need faks warga.

Kes ühhe patuse sündames maad annab, läbbeb hõipsaste ja keik munud kuri tegema. Warras hakkas essite agga wargusse patto noudnia, agga eks fest

fest tulle pea mu kurri ello? Enne kui ta isse ehl arwab, on ta jo riakals, tapplejaks ja mõrtjukals sanud, nenda kui suin neist kahhest wargast loeme, kes teine teist urimels ja merriseks peksid.

Kui warras arwab, keik targaste seadnud ja hoolit kāmud ollewad, et wargus ei pea tousma ja et se temma lätte peab jáma, siis on wähhest teine pettiš, kawwalam tedda, õige liggi, kes sedda õk. Eiste ãrrawlib ja ei warras töhhi sanna lausta. Jo misto jái selvisil fest ilma, mis ta üllekohto ja pettusse läbbi olli enaves poole liisenud. Eks siis olle wargus igapiddi üks sõgge ja meleto asu, häbbits, teotusseks ja kahjuks iggaühel? — ning wargusse pale, häbbi ja hinn, kāib otse warga jáljede sees. Pea tulub keik